

Arrest

nr. 346 286 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 oktober 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2025 met refertenummer 133754.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 november 2019 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een visum voor lang verblijf – gezinshereniging (type D) bij de bevoegde Belgische diplomatieke post te Abuja (Nigeria). Op 3 augustus 2020 wordt er besloten om aan verzoekende partij wel degelijk een dergelijk visum af te leveren.

1.2 Op 15 oktober 2020 betreedt verzoekende partij het Belgisch grondgebied.

1.3 Op 8 december 2020 wordt verzoekende partij te Sint-Niklaas in het bezit gesteld van een A kaart geldig tot 14.10.2021. Deze A kaart wordt verschillende malen verlengd.

1.4 Op 16 januari 2023 wordt verzoekende partij ambtshalve geschrapt van het adres van haar vader (de referentiepersoon) te Sint-Niklaas. Op 24 maart 2023 wordt zij opnieuw ingeschreven op een ander en haar huidig adres.

1.5 Op 20 november 2023 vat verwerende partij een onderzoek aan naar het behoud van het verblijfsrecht van verzoekende partij. Op verschillende data maakt verzoekende partij verschillende stukken over.

1.6 Op 17 oktober 2025 besluit verwerende partij het verblijf van verzoekende partij in te trekken (bijlage 14ter) en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: J.-O. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden: 3

X de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene reisde met een D-visum B11 naar België in het kader van gezinshereniging, artikel 10 van de Vreemdelingenwet, met haar vader, de heer O., J. O. (...) (RR. (...)), hierna de referentiepersoon). Op 08.12.2020 ontving mevrouw een A-kaart. Deze was geldig tot 14.10.2021 en hierna jaarlijks verlengbaar.

Op 20.11.2023 heeft onze dienst haar laattijdige aanvraag tot verlenging van haar machtiging tot verblijf mogen ontvangen. Deze aanvraag bevatte volgende documenten:

-blanco strafregister 8.09.2023

-attest ocmw waaruit geen steun blijkt van juli 2022 tot en met juli 2023 + attest ocmw waarin staat dat ze ook geen ocmw kreeg in 2021 en 2022.

-certificaat van opleiding Nederlands, richtgraad 1 dd. 19.01.2023, ook NT2 Waystage mondeling dd. 16.01.2023,

NT2 Waystage schriftelijk dd. 19.01.2023

-schoolattest voor het schooljaar 2020-2021: onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers

-diploma Okan zomerklas dd. 20.08.2021

-attest van regelmatige lesbijwoning van 17 maart tot 9 januari 2022

-bewijs van aansluiting mutualiteit dd. 23.08.2023, ook voor kind dd. 23.08.2023 + voor Osagie Victor (98.05.31 539-42

-huurovereenkomst op naam van O. I. (...) en O.A; (...) voor het appartement (...) (geen bewijs van registratie)

-bewijs van bestaansmiddelen van V. O. (...), Job Talent, voor week in mei 2023, maand (per week) juni 2023, juli en aug 2023

-loonfiches van referent O. J. (...) aug 2023 twv 2230.98 €, Voor juni 2023 2161.95, voor juli 2023 2204.30 € (vermelding op loonfiches dat mijnheer 5 kinderen ten laste heeft)

Uit het rijksregister bleek echter dat er sinds 24.03.2023 geen samenwoning meer was met de referentiepersoon.

Op 20.11.2023 werd een onderzoek opgestart. Betrokkene werd aangeschreven. Er werd specifiek gevraagd naar een geregistreerd huurcontract, bestaansmiddelen van de laatste 12 maanden en een attest van het ocmw, alsook eventuele humanitaire elementen die van belang konden zijn bij de beoordeling van de aanvraag tot verlenging.

Op 17.12.2023 werd ons het volgende overgemaakt:

- individuele rekening van O. V. (...) van 2021, ook van 2022
- toelichtende brief geschreven door betrokkene zelf waarin staat dat ze haar vaders huis heeft verlaten om haar eigen leven te beginnen. Ze voelde zich niet meer op haar gemak en ze was zwanger, daarom moest ze met haar man vertrekken. Haar vader zegt dat ze volwassene is en dus haar eigen leven kan beginnen. Hij vermijdt haar bij familie.
- nieuw attest van het ocmw dd. 22.11.2023
- de loonbrieven van V. O.(...) die eerder werden voorgelegd + ook de voorgaande van mei 2023, april 2023, januari 2023, december 2022, november en oktober 2022
- individuele rekening op naam van mevrouw zelf, ook van Ago Jobs , er blijkt tewerkstelling uit vanaf maart 2022, weliswaar met zeer wisselende bedragen elke maand van 2022

Op 17.09.2024 werden nog documenten nagestuurd:

- loonfiches van betrokkene zelf van bij Trixxo van april tot en met juli 2024
- tewerkstellingsattest van Trixxo op naam van betrokkene waarin is opgenomen dat ze tewerkgesteld was van 15.04.2024 tot en met 26.07.2024
- attest ocmw dd. 9.09.2024: geen steun
- loonfiches van betrokkene bij Ago van augustus 2024

Op basis van wat voorligt is het dus redelijk te stellen dat de gezinscel tussen mevrouw en de referent niet meer bestaat. Mevrouw heeft intussen haar eigen gezin. De gezinshereniging met de referent hield daarmee op te bestaan. Overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, mag dit enkel gebeuren gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §3 of 4, na afgifte van het document dat bewijs dat de aanvraag werd ingediend. Er dient bovendien rekening gehouden te worden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zie daartoe art. 11, §2, tweede lid, alsook het voorlaatste lid). Ook dit werd vermeld in de brief van 20.11.2023. Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet toe besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Wat betreft de termijn gedurende dewelke een einde kan worden gesteld aan het verblijf. Mevrouw werd gemachtigd tot verblijf op 8.12.2020. Derhalve zijn er nog net geen 5 jaar verstreken.

Verder wat de betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokkene persoon dient te worden opgemerkt dat het gezinsleven met de referent niet meer plaatsvindt. Eigenlijk werd dat gezinsleven in België slechts 2,5 jaar effectief uitgeoefend. Mevrouw voelde zich niet goed meer onder het ouderlijk dak en de vader van mevrouw vond ook dat de tijd was gekomen dat ze haar eigen weg ging als volwassene. Ze verklaarde hierover zelf dat mijnheer haar sindsdien mijdt bij familiale aangelegenheden. Mevrouw stichtte kennelijk reeds een eigen gezin in België. Voor zover de informatie reikt is ze intussen wettelijk samenwonend met de vader van haar kind. Haar wettelijke partner is de heer O., V. (...) ((...)). Uit zijn administratief dossier en uit het rijksregister blijkt dat mijnheer in illegaal verblijf is sinds 8.07.2024. Hij heeft eveneens de Nigeriaanse nationaliteit, net zoals mevrouw en hun gemeenschappelijk kind. Mijnheer zijn asielaanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Hij ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep. Vandaar dat op 29.04.2024 werd beslist tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus vormt deze weigering tot verlenging van verblijf van betrokkene geen aanslag op het gezinsleven van mevrouw, noch vormt het een schending van het belang van het kind. Het koppel kan immers het gezinsleven elders gezamenlijk verder zetten. Gezien het koppel bovendien dezelfde nationaliteit draagt, is een alternatieve verblijfplaats voor de hand liggend. Geen van beide partners zal moeten migreren naar een land waar ze de taal niet kennen, de manier van leven niet gewoon zijn, de (religieuze) gebruiken niet kennen. Ze zijn immers van dezelfde origine. Het kind is dan wel geboren in België, het is nog bijzonder jong waardoor mag verwacht worden dat het zich zeer makkelijk aan een nieuwe leefomgeving kan aanpassen. Zolang het kind vergezeld is van zijn ouders, is het redelijk te stellen dat het welzijn van het kind verzekerd is.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België is het redelijk te stellen dat ze wel al enkele jaren in België verblijft. Ze heeft wel degelijk inspanningen geleverd om te integreren, Nederlands te leren en te werken. Dit zijn uiteraard positieve elementen. Echter van een buitengewone integratie kan niet worden gesproken. Dat mevrouw Nederlandse leerde bij aankomst, is niet meer dan normaal en behoort ook wel tot de verplichte inburgering. Ook de tewerkstelling hoort onlosmakelijk bij een normale integratie in België. Het is niet zo dat mevrouw een buitengewoon beroep uitoefent, dat zij niet zou kunnen verrichten elders of

waardoor de Belgische economie geschaad zou worden, indien ze dat beroep niet meer kan uitoefenen. Gezien de duur van het verblijf en het feit dat ze de taal heeft geleerd, aan de slag is gegaan, is het niet ondenkbaar dat mevrouw ook wel vrienden en kennissen heeft in België. Mevrouw heeft daar echter zelf spontaan niets van voorgelegd, bovendien is de mate van integratie in België geen humanitair element dat overeenkomstig art. 11, §2, laatste lid in overweging dient te worden genomen. De duur van het verblijf van mevrouw vormt op zich aldus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte wat betreft de familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst bevat het dossier geen indicaties dat de banden met het land waarvan betrokkene de nationaliteit draagt, totaal doorgeknipt zouden zijn. Mevrouw is wel degelijk geboren in Nigeria. Toen mevrouw aankwam in België was zij reeds 17 jaar oud. Uit het visumdossier blijkt dat ze in Nigeria haar moeder achterliet. De moeder gaf immers toestemming aan het meisje om bij de vader in België te gaan verblijven. Verder, zoals reeds eerder werd opgemerkt, vormt ze in België een koppel met een jonge man die ook de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Het is daarom redelijk te stellen dat ze nog steeds voeling heeft met Nigeria, de (religieuze) gebruiken, de mentaliteit, de levenswijze, familie en vrienden. Alsook dat ze de taal of talen die ze er sprak, nog steeds beheerst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, brengen iets bij betreffende de na te gane humanitaire elementen. Zij doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het minderjarige kind O., U. J. (...) ((...)) volgt de situatie van betrokkene. Het kind is in België geboren in de periode dat het nog onbeslist was of de machtiging tot verblijf van de moeder kon verder gezet worden of niet. Het kind is daardoor automatisch door de gemeente inschreven via de vereenvoudigde procedure zoals voorzien in de instructie van augustus 2017, zonder expliciet een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend. Vandaar dat ook heden het kind, nav de beëindiging van de machtiging van de ouder, automatisch het recht op verblijf verliest. Op die manier kan de eenheid van het gezin bewaard worden, wat in het hoger belang is van het kind.”

1.7 Op 14 november 2025 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 3 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 11, § 2 en 12 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van de schending van de materiële motiveringsplicht, vermits er volgens verzoekende partij in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het haar verblijf vanaf de bijlage 15.

Dit eerste middel zet zij als volgt uit:

“II.2 Middelen

II.2. Verzoekster meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Minister voor Asiel en Migratie dd. 17.10.2025:

II.2.1 Het eerste middel bestaat uit de schending van art 11 § 2 en 12 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van de schending van de materiële motiveringsplicht, aangezien in de beslissing geen rekening werd gehouden met het verblijf van verzoekster vanaf de bijlage 15, niettegenstaande zij meer dan vijf jaar in België in het vreemdelingenregister is ingeschreven en verwerende partij derhalve niet meer kon beslissen om het verblijf te beëindigen.

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren. Daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen. ! Zij dient zich ook te baseren op correcte informatie.

2.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoekster niet voldoet aan de uitzonderingsgrond zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11 82 omdat zij minder dan 5 jaar geleden gemachtigd werd tot verblijf.

In casu is verzoekster naar België gekomen met een visum D in het kader van gezinshereniging artikel 10 van de Vreemdelingenwet met haar vader. Op 15.10.2020 ontving verzoekster een bijlage 15 nadat zij zich had aangemeld bij de Stad Sint-Niklaas. Het staat dan ook vast dat zij sinds die dag over een voorlopig verblijfsdocument beschikte.

Op 08.12.2020 verkreeg zij vervolgens haar A-kaart, jaarlijks verlengbaar.

Aldus verbleef zij op het ogenblik van de bestreden beslissing (op 17.10.2025) reeds meer dan vijf jaar in België, zodat er sprake is van een miskennen van artikel 11 8 2 Vw.

Art. 11 § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° [6 de vreemdeling die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, b), 5°, b), of 6°, b), of de vreemdeling die hij vervoegd heeft, is in het huwelijk getreden met een andere persoon of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap afgesloten met een andere persoon];6;

4° [2...]2 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven;

[5 5° er wordt een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd.]5

De [5 op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing]5 mag enkel getroffen worden gedurende de[2 eerste vijf]2 jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

Uit artikel 12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat de vreemdeling die beschikt over een visum D en zich bij het stadsbestuur aanmeldt, dadelijk in het bezit gesteld wordt van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, aangezien de beslissing over de toelating tot verblijf reeds voor zijn aankomst in België werd genomen (cf. Parl.St Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 63).

In de praktijk ontvangt de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum D niet onmiddellijk een A-kaart, doch wel een bijlage 15 in afwachting van de elektronische verblijfskaart (overeenkomstig artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de termijn van vijf jaar, waarbinnen een verblijfsrecht kan worden beëindigd, ingaat na “de afgifte van de verblijfstitel”. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan dan ook niet gesteld worden dat voormelde termijn enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van een A-kaart en niet op het ogenblik van de afgifte van andere verblijfsdocumenten waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt en die werden afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van een elektronische verblijfskaart (zie RvV 21 maart 2011, nr. 58.146 en RvV 27 augustus 2024, nr. 311.884).

Ook uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde termijnbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd kan niet worden afgeleid dat enkel de afgifte van de A-kaart de in artikel 11, 82, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vervaltermijn doet ingaan. Een dergelijke restrictieve interpretatie zou immers aanleiding geven tot een ongelijke behandeling tussen enerzijds de vreemdeling die, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden indient in België waardoor de termijn een aanvang neemt na de afgifte van een document waaruit blijkt dat een (ontvankelijke) aanvraag werd ingediend en anderzijds de vreemdeling die beschikt over een visum type D (gezinshereniging) en die geen afzonderlijke formele aanvraag meer moet indienen om te laten vaststellen dat hij tot een verblijf is toegelaten.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de termijn waarbinnen het bestuur zou kunnen optreden indien de vreemdeling over een visum type D beschikt pas zou ingaan op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een A-kaart, terwijl deze termijn ten aanzien van een vreemdeling die via de gemeentelijke diensten een dergelijke aanvraag indient, reeds zou beginnen te lopen vanaf de datum van de aanvraag tot afgifte van een A-kaart. Een dergelijke interpretatie zou de vreemdeling die ervoor opteert met een visum type D naar België af te reizen in een minder voordelige situatie plaatsen, terwijl uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat dit regime nochtans de regel is en dus niet kan verondersteld worden dat de wetgever er personen wenste toe aan te zetten van deze regel af te wijken (cf. Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64).

De periode van 5 jaar binnen dewelke het verblijf kan beëindigd worden begint bijgevolg te lopen bij de afgifte van de bijlage 15, hetzij op 15.10.2020. Verweerder kon bijgevolg op 17.10.2025 niet meer beslissen om het verblijf te beëindigen, zodat de ingeroepen wettelijke bepalingen, minstens het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden

3.

Art. 11 § 2 Vw:

‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf [5 op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°]5, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.’

Uit voormeld artikel blijkt dat verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de aard en hechtheid van de gezinsband (cf. infra), alsook met de duur van het verblijf en het bestaan van banden met land van herkomst.

In casu betwist verwerende partij niet dat verzoekster geïntegreerd is, maar wijst bij de beoordeling deze integratie af omdat zij niet als buitengewoon beschouwd kan worden. Zulks is evenwel geen voorwaarde in de wet. Verwerende partij dient bij de beoordeling van de duur van het verblijf, ontegensprekelijk ook rekening te houden met de verworven integratie, aangezien een verworven integratie tijdens een lange duur in België een terugkeer naar het land van herkomst kan bemoeilijken.

Verzoekster is het land binnengekomen toen zij amper 17 jaar oud was. Zij liep vervolgens school. Op 19-jarige leeftijd heeft zij de ouderlijke woonst verlaten en is zij alleen gaan wonen toen zij zwanger was. Zij heeft tijdens deze periode ook gewerkt.

Thans is verzoekster 22 jaar. Een periode van 5 jaar dient evenwel anders te worden beoordeeld voor een jong volwassene dan voor een persoon van bvb. 30-40 jaar oud die in België geen school heeft gelopen of de taal niet voldoende machtig is. Een in België school gelopen jong volwassene zal hierdoor immers

sowieso minder voeling hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt dan een 30-40 jarige die enkel in het land van herkomst naar school is gegaan en er gewerkt heeft.

Door met de integratie en duur geen afdoende rekening te houden in de bestreden beslissing heeft verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel miskend.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheids-, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Dit tweede middel zet zij als volgt uitéén:

“11.2.2 Het tweede middel bestaat uit de schending van artikel 8 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheids-, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, aangezien in de beslissing geen afdoende afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoekster, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM. Verzoekster woont weliswaar niet meer samen met haar vader, doch zij gaat met haar kind nog wekelijks bij hem op bezoek en onderhoud derhalve een bijzonder affectieve band met haar vader/grootvader van haar kind.

De Raad van State aanvaardt dat de bescherming van het gezins -en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk). Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (relatie kind met ouder) en de verblijfsweigering.

Verwerende partij dient in haar motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet afdoende is gebeurd, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (schending van artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Dat onderhavige procedure niet toelaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zich in de plaats stelt van de administratieve overheid en alsnog een afweging in het licht van artikel 8 EVRM zou uitvoeren. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is er geen afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekster en haar minderjarig kind die in geval van een stopzetting van haar verblijf in België alleen maar zou kunnen terugkeren naar Nigeria en niet meer bij haar vader/grootvader van haar kind kunnen zijn, en de belangen van de Belgische staat.

De impact van de beslissing tot stopzetting van verblijf op het leven van verzoekster en haar kind is onevenredig met het onderzoek door verwerende partij waar verzoekster noodgedwongen naar dient terug te keren in geval van een stopzetting van verblijf (schending evenredigheidsbeginsel, alsook het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel).

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.6 Op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij op 17 oktober 2025 besloten dat het verblijf van verzoekende partij ingetrokken kon worden. Dit artikel in de Vreemdelingenwet bepaald immers dat:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° (...),

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder toegelaten werd tot een verblijf op basis van haar vader die als referentiepersoon fungeerde voor deze aanvraag voor dit verblijfsrecht. Uit hetzelfde dossier blijkt dat verzoekende partij op 15 oktober 2020 het Belgisch grondgebied betreden heeft nadat zij eerder een visum verkreeg tot gezinshereniging. Op 8 december 2020 heeft verzoekende partij daarop een A-kaart ontvangen die op regelmatige basis verlengd werd.

3.7 Uit hetzelfde administratieve dossier blijkt ook dat verzoekende partij niet langer samenwoont met de referentiepersoon en dit minstens sedert 24 maart 2023. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekende partij.

3.8 Verzoekende partij voert een betoog aan waarin zij aangeeft sedert 15 oktober 2020 in het bezit geweest te zijn van een zogenaamde bijlage 15 en dit na haar aanmelding bij de Stad Sint-Niklaas. Dit document zou een voorlopig verblijfsdocument betreffen en bijgevolg zou de bestreden beslissing buiten de termijn van vijf jaar genomen zijn.

3.9 Verwerende partij stelt daarentegen in haar nota met opmerkingen dat dit gegeven niet bewezen wordt door verzoekende partij zelf en wijst erop dat het administratief dossier enkel een inlichtingenbulletin A bevat dat opgesteld wordt voor personen van meer dan vijftien jaar of voor niet-begeleide minderjarigen onder de vijftien jaar en dat de datum van 19 november 2020 draagt. Dit laatste document bevindt zich inderdaad in het administratief dossier.

3.10 Daarentegen blijkt dat verwerende partij zelf verschillende malen verwijst naar een inschrijving van verzoekende partij op 15 oktober 2020 op het adres van de referentiepersoon. Zij verwijst hier met name naar in haar overzicht van de verblijfshistoriek van verzoekende partij bij de aanvragen voor prenatale erkenning van het minderjarig kind van verzoekende partij enerzijds en het onderzoek naar een eventuele schijnsamenwoning anderzijds.

Bovendien blijkt dat de hernieuwing van de A-kaart telkens melding maakt van periodes rond half oktober tot wanneer verzoekende partij over een verblijf beschikte wat dan weer in lijn zou liggen met de eerder vermelde inschrijving op 15 oktober 2020.

3.11 De Raad wijst er op dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om een administratief dossier neer te leggen waarin met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid wordt verschaft over de stukken die in het kader van de kwestieuze aanvraag werden voorgelegd (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

De afwezigheid van een voldoende duidelijk, dan wel volledig administratief dossier wordt gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.12 Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 oktober 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14~~ter~~) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE